

MẢNH Vụn CUỘC ĐỜI

(Tập 1)

~ Giuse Nguyễn Đình Nghi, SB 67 ~

- 2018 -

CHUYỆN MÙA VONG

(kính mời anh em đọc chịch thời sự)

Cuối năm bão đói, bọn "cong queo" tung hoành dữ quá, Nghi còm lo dọn dẹp tâm hồn mà quên chuyện lừa lọc.

Chuyện nóng hổi vừa thổi vừa đọc: Họ, mấy thằng thợ điện không nhãn hiệu đến nhà Nghi còm cũng gọi là Tô Ma dụ bán dây điện. Chúng mào đầu ngọt sớt

:

"Tụi con thợ điện kiểm tra dây điện đường, nghe bà con than phiền điện hao hụt dữ quá, tiền điện tháng nào cũng tăng..."

Nghi còm hưởng ứng: "À, đúng, cho nên tui mới thay dây mới bớt hao điện mà an toàn."

Đường dây từ đồng hồ điện đến nhà dài cỡ 250 thước xa lắc.

Chúng nói: "Nhưng dây của chú bằng nhôm hao điện và không bền bằng dây đồng của tụi con... và còn bao cái khuyết điểm của dây nhôm như khó nối..."

Nghi còm cũng biết chút đỉnh về điện nên nóng nảy:

"Hồi trước tui cũng xài dây đồng loại 30, nghịet 1 cái, đường dây xa khó bảo vệ bị cắt trộm, cây cối đổ ngã đứt nối lung tung, chỗ dây to, chỗ dây nhỏ xanh vàng trắng đủ kiểu, tháng nào tiền điện cũng năm trăm, nay thay dây, tháng còn trả có bốn trăm, đỡ khổ mà điện mạnh đủ tải ... lại khỏi sợ cắt trộm như dây đồng". Rồi Nghi còm đuổi khéo: "Vừa dây vừa trụ tốn hết mấy triệu. Thôi cảm ơn các chú để khi khác..."

Bọn chúng còn nuối chưa tha: "Lỡ mang dây đến chú có lấy tụi con bán rẻ cho?"

Việt Nam ham rẻ. Nghi còm tò mò:

"Bao nhiêu 1 thước ?"

"Dạ hai bốn ngàn dây đồng loại 6 chấu, bảo đảm xài lâu hư" .

Nghi còm nhảm: "Chu cha 6 triệu!" vội lắc lắc đầu cho tỉnh táo, nhớ ngày xưa thời còn bán bắp Nghi còm bị gạt mua nhầm cái khoan điện cũng bọn mặc áo xanh dây nói: "Tụi con thợ điện có cái khoan loại tốt của Mỹ chính tông để rẻ chú 4 trăm nhậu bữa thịt cây chó giá thị trường năm trăm ngàn lận". Nghi còm mua bán bắp chứ có phải thợ mộc đâu mà khoan với hò. Chúng kè kè, một thằng võ vai làm Nghi còm lừng khừng nghe theo chúng, hồi thúc bà xã mượn tiền để mua khoan điện nghìn năm mới có của US rõ ràng in trên máy khoan (*sau này thợ mộc bảo Nghi còm bị lừa, bà con cũng bị gạt mà mắc cỡ có ai nói cho mà biết cảnh giặc*)

Nhớ thù xưa, Nghi còm vội khép lại chuyện dây điện:

"Thôi để khi khác bây giờ còn bệnh hoạn nợ nần nhà cửa mới sửa sang mấy chú thông cảm".

Chúng vừa rút lui vừa lằm bằm như ăn phải ớt xiêm.

Mùa Vọng 2017

THẢO ĂN

Ông Hai và ông Tám đang nhậu nửa mạp sần sần
thấy cu Tèo đi ngang gọi:

- Tèo! dô nhậu!

Tèo lắc đầu:

- Con không biết uống rượu.

Ô Hai :

- Không uống ông cho ăn củ bi giờ!

Ô Tám:

- Đào ba ra bẫy! dô!

Tèo sợ ăn củ của ông Hai, uống 1 ly...2 ly... đến ly thứ chín hoa mắt lú lười:

- Chỗ ...chỗ cha ...chụi mày, chao dì chao méc...méc má chụi mày bắt...bắt má chao... đào ba... ba... ra...

(Tèo đờ lười gục !!!)

CÁI LONG ĐÈN

Tết con Dê năm kia ngày cuối ông ta chết. Bà con bảo do rượu. Chiều nào ông cũng bỏ cơm. Ông lý luận :

- Cơm do gạo nấu, rượu cũng gạo nấu, uống cho mau thấy!
Lúc nào cũng độc ằm...

Tốt ngày bà con đưa ông ta ra đi bùm beng sáng mùng một tết đầu năm khi !

Qua Tết, đêm nào bà vợ cũng thấy ông đứng đầu giường :

- Tui nhớ rượu quá, bà ơi !

Bà vợ thắc mắc :

- Ủa ? mới đưa ông đi bữa tết mà còn thêm nỗi gì ?

Ông năn nỉ :

- Tết bữa nào cũng khà, sướng. Nhưng nay bà nó ơi! chẳng còn một giọt, bà thương! chiều chiều bà mua giùm 2 xị như mụ lần ở quán bà Phọt đó (mụ là mợ)

Bà vợ y lời giấc mơ, đong đầy chai 650 cc để ngay bìa mả chồng họ tên đầy đủ. Hôm sau thăm chồng thấy chai cạn bà vợ đốt nhang vái:

- Ủa ? Hôm nào cũng đứng cử hai xị chùa LONG ĐÈN cả khúc. Sao hôm nay phả lệ vậy ông ?

Anh hàng xóm thấy bà vợ dễ coi, đứng sau theo dõi nói:

- Anh vừa đuổi bọn chặn bò đi đó !
(1 lần viếng mả chiến hữu.)

RƯỢU NHO VIỆT NAM

Cố Lagrange kể:

"Có một cố tây ở Việt Nam lâu ngày ghiền nước mắm về lại cố hương, giấu theo chai mắm cất kỹ dưới hộc giường phòng cố. Ông giúp việc dọn phòng tưởng trúng mảnh lén tu ừng ực cho lệ chớ để cố bắt gặp...

"Ồi Chúa ơi ! Rượu nho đã hóa thành thứ nước gì mà tây chưa có " !!!

(Nghỉ còm 67 mách lại - Cố Lagrange: Cố người Pháp giáo sư Tiểu chủng viện ngày xưa.)

CHUYỆN THẮNG Ô VÀ ĐAI TƯỚNG LÊ VĂN CÙ

(kính mời anh em theo dõi chuyện lịch sử)

Người dân chợ Thành và vùng phụ cận đều biết rõ Ô, thắng Ô, mà già trẻ lớn bé quen gọi, thuộc hạng người mà đến vua cũng "giơ tay đầu hàng".

Đầu tóc Ô như đám cỏ cháy, áo quần chẳng còn đủ nghĩa. Nếu Ô sống cùng thời với Chí Phèo người ta chắc mẫm là anh em sinh đôi...

Hồi còn bé xíu Nghi còm theo mẹ đi chợ Thành. Gặp Ô ngay dốc chợ nhưng Nghi còm không sợ vì Ô không đáng sợ như ông Bị hay ông Kẹ chỉ hao hao như lính Mỹ bị bắt làm tù binh! Nghi còm đang thu cảnh chợ vào trí óc non nớt bỗng nghe :

- Máy bay dính lẹo! máy bay dính lẹo !

Ai nẩy ngược mắt theo hướng chỉ của Ô thì thấy 2 chiếc máy bay quân sự âm ỉ bay qua bầu trời sông Cái chợ Thành, một cảnh rất quen thuộc thời chiến... Bà con nhìn lại đã thấy Ô chễm chệ trong quán hớt tóc hai tay hai trái bấp luộc gặm lia lia như sợ ai lấy lại, hai con mắt lảo liên...

Bà bán bắp đặt hai thúng bắp xuống đất cầm đòn gánh nhìn Ô thì Ô biến mất giữa dòng người chợ búa tấp nập. Ô ăn xong quăng 2 củi bắp thì cái tội lấy cắp của Ô cũng ném theo tay. Nghi còm thấy thương Ô vì cả đời chẳng có tội gì ngoài tội thèm ăn, ai cho gì ăn nấy, không cho thì lén lấy...

Viết đến đây tự nhiên Nghi còm nhớ đến một đại tướng Lê Văn Cù. Chợ thành có một Lê Văn Cù đại tướng mà người ta thường gọi, nhưng chuyện Nghi còm kể là vị đại tướng Lê Văn Cù, Đòng Đé - Ba Làng, thời bán bắp mấy năm về trước...

Ai ở tuyến đường chợ Vĩnh Hải - Ba Làng - Đường Đệ và ngược lại ắt hẳn còn nhớ có một ông lão đầu đội trời chân đạp đất ngày nào cũng mặc bộ đồ cũ xì kệ cho ngày mưa tháng nắng. Vị đại tướng này không: không cười, không nói, không nhanh, không chậm, không trộm, không cắp, không hơn, không thua, không không không và .. không. Trên tay đại tướng lúc nào cũng cầm 2 mảnh sắt cưa cưa cọ cọ... Một hôm ở Ba Làng (Nghi còm đoán ai chơi xác) bà con thấy ông ta cầm trái lựu đạn không biết có còn tác dụng mà cưa, cưa như hồi ông vẫn cưa. Úi cha ! ai nẩy tái mặt chạy có cờ vì sợ lựu đạn nổ !

Vắng khách ăn bắp và Nghi còm cũng sợ nổ vội lên chợ Đòng Đé bán dạo không biết đoạn kết của vị đại tướng này ra sao? Ai biết xin thật tình hưởng ứng về một vị đại tướng Lê Văn Cù này...

Đầu tuần cười chút xíu

Cúp điện có một giọng nữ vang lên:

- Ông này ! Thiệt !

Nghe giọng nam:

-Thiệt hả ? tướng nilon !!!

NHỮNG MÙA NOEN TRONG QUÁ KHỨ

(kính gửi anh em 1 chút quà Noen)

Mỗi độ bắc thối trời đông lạnh lạnh lại nhớ hình ảnh những mùa Noen năm xưa. Nào lồng đèn, hang đá, nào máng cỏ, chiên bò nào mục đồng, Ba Vua, và đặc biệt GIÊSU, MARIA, GIUSE không thể thiếu trong Hang Đá.

Nhà Nghi còn có bụi tre nên lồng đèn hang đá nảy sinh từ đó. Nhờ vậy mà bố mẹ khỏi sợ Nghi còn bỏ nhà đi chơi với lũ bạn suốt ngày phá phách... Hai anh em chụm đầu "nắn nót" cái hang đá nơi góc nhà có sẵn giấy xi măng phủ lên sườn tre mới làm nháp theo hang đá nhà thờ.

Nhưng hang đá anh em Nghi còn làm chỉ bằng phần ba phần tư và xấu xí một cách ngộ nghĩnh...

Bây giờ nhớ lại vẫn còn rạo rục một Noen năm xưa, vẫn còn nao nao mỗi lần Chúa đến, mặc dù không còn tre không còn giấy ciment để phát mà Chúa bây giờ hạ sinh trong hang đá lộng lẫy sắc màu...

Nhớ Noen năm xưa :

- Làm cho em cái lồng đèn đi, anh Già còn !

Vẫn còn nhớ giọng năn nỉ của em gái hồi nhỏ như mới ngày nào :

- Giấy bóng màu ở đâu mà làm ?

- Em xin tiền má mua .

- Mà biết ở đâu mà mua, mà xin tiền má đưa tao mua cho .

Lại được dịp xách xe đạp đi chơi ba cây số đến Quán Đồi mua giấy màu về phát lồng đèn cho 2 anh em. Lồng đèn ngôi sao năm cánh khó làm hơn lồng đèn bánh ú, nhưng hai anh em thích ngôi sao năm cánh... cạnh góc lòi xòì lọt xọt cánh dài cánh ngắn phát giấy màu phủ kín. Noen vẫn đẹp mãi năm cánh lồng đèn năm sao !

- Lồng đèn của anh Già còn đẹp hơn lồng đèn của em! Em hổng chịu đâu!

- Chỉ to hơn thôi, chứ đẹp bằng nhau

- To hơn thì đẹp hơn chứ.

- Thì đẹp xấu có chút đỉnh, không sao mà, thiệt đó.

Ấy thế là 2 anh em vui trọn mùa Noen. Khi máng cỏ Hang Đá nhà thờ dọn thì bộ Hải Đồng của anh em Nghi còn má lại cất vào tủ chờ Noen sang năm.

Bây giờ đã hơn 50 mùa Noen trôi qua...

LẠI NOEN ĐẾN

Nó lui cui lấy đất gò mỗi nhào thành đất sét kết dẻo. Hai anh em âm thầm làm thợ gốm. Không phải thợ lò gạch mà là... nắn tượng bộ Hải Đồng Giê Su...

Trẻ em ngày xưa học ít chơi nhiều, mùa nào chơi theo thứ nấy. Phần nhiều trò chơi đều tự sáng tác như làm lồng đèn làm hang đá Noen... Trẻ em nhà quê thường phải giữ nhà cho bố mẹ đi làm ruộng làm rẫy. Vật liệu để làm đồ chơi lại sẵn... thôi thì muốn trò gì tùy thích. Bây giờ nắn tượng con bò cho Hang Đá:

- Anh Già còn làm cho em sừng con bò nhé.
 - Sừng bò dễ ợt !
 - Em nắn nó cứ gãy hoài.
 - Mà y thoa thêm chút nước, đất khô khó dính, mà coi chừng nhão nhẹt sừng bò lại xiêu.
 - Em làm không được.
 - Thôi để đó tao làm cho, mà y ra hàng rào kiếm hột cườm thảo đem vào cho tao làm mắt bò.
-

Cứ thế tuổi trẻ dần trôi qua, trò chơi thô kệch dân dã cũng biến mất. Nhưng chỗ cho rô bốt... điện tử... máy móc tất cả rập khuôn, đa dạng, đủ màu, đủ kiểu. Không tốn giờ bận tâm nhọc óc... máy móc làm tất cả, miễn có tiền, chỉ cần chịu khó bấm nút... là có Noen tức khắc.

Ông già còn ngồi xuội lơ bắt lượm với cái văn minh ngày nay vì ông không biết bấm nút rẹt rẹt ... Nghi còn nhớ Noen năm xưa mà ao ước "ước chi..."

Noen 2017

VÌ MỘT CON ĐÁNH MỘT CON ĐAU MỘT CON

Tựa đề y như câu hỏi tại sao "vì 1 con đánh 1 con lại đau 1 con ?" nghĩa là sao ? Nghi còn xin kể.

Cũng lại đam mê chim chóc, hồi nhỏ nó bắt được con Cu con còn nhỏ lắm. Cu mới có lơ thơ vài cọng lông măng ngơ ngác như đứa bé giáp tôi.

Cả ngày Cu chẳng làm gì ngoài việc ăn và ị. Tối nó đắp vài nhột Cu vào lồng kĩ lưỡng...

Nó cẩn thận nhai kĩ nắm gạo rồi cho mổ Cu vào miệng rúc gạo, người ta gọi là "sú môi" như loài bò câu hay manh manh... Ít hôm Cu lớn tập bay. Nó ngây thơ nghĩ rằng mình nuôi Cu thì Cu ở với mình. Đàng này (anh em đừng vội nghĩ xấu Cu) vừa bay lên đập cánh xuống đôi ba lần nó mừng vì mình đã thành công nuôi sống Cu, Cu lớn lên sẽ... Ai ngờ Mèo ở đâu xò ra vồ Cu tha chạy mất !

Đến đây chắc anh em hiểu sao "vì 1 con mà đánh 1 con" rồi chứ? Bao dự định nuôi Cu lớn khôn làm Cu mỗi tan tành. Giận cảnh hông, nó cầm cái ống thổi lửa dài độ

4 tác ngay bấp nập theo Mèo đang nhai Cu rau rầu, đánh cho 1 phát "cốp" ngay đầu tưởng Mèo trả lại Cu cho nó. Nào ngờ Mèo ngoa 1 tiếng rõ to nằm giãy giụa đau đớn. Cái giận của nó như hòn than đỏ gấp bỏ chậu nước "xèo" vài sợi khói bốc hơi...

Ừa, có hai con là Cu và Mèo toi rồi mà còn "đau 1 con" nữa đâu ? Đúng, có ba con. Hậu quả như anh em biết Cu chết vì Mèo, Mèo ngoa giãy giụa vì nó cho ăn ống thổi lửa và nó bây giờ hồi hận... Tội nghiệp cho CON TIM bé nhỏ của nó, nó đã lỡ tay...

Hú hồn ! Mèo quả là loài chắc gan xứng danh tiểu hổ. Mèo ta tỉnh lại mở mắt thấy nó vội chạy mất ba ngày sau mới mò về nhà. Quả thật con tim của nó lúc bấy giờ có giảm đau, mừng quá cỡ !!!

Từ đó Nghi còm rút ra bài học nhớ đời "vì một con đánh một thằng và đau cho một ông". Câu này Nghi còm lãnh đủ hồi nhỏ (hai anh em Nghi còm chạy giỡn đuổi em gái té khóc bị ông già đánh đau mông đít. Nghi còm vẫn còn nhớ hu...hu...hu) Không biết ông già hồi đó có hít hà không.

ỐC BÀN TAY

Tâm lý chung của kẻ xa nhà là thường nhớ người nhỏ dưới mình hơn, ví dụ cha mẹ đi xa nhớ con cái hơn ông bà, mà như dưới mình không ai thì đôi lúc lại nhớ con chó, con mèo ... con chim cu, con sáo sậu... Nghi còm nhớ nhà mà đặc biệt ba đứa em nhỏ... Ở Sao Biển có gì mà làm quà ? Về nhà chả lẽ hai tay không với em út? Bánh kẹo đâu có gì lạ? Nhà quê bánh trắng quét đường trắng đậu phộng chúng nó ớn rồi. Thế là :

- Màយ cho tao con ốc đi, đẹp quá !
- Quê ! Hồi giờ màយ chưa thấy sao ?

Lớp tám, lớp bảy ngang nhau, cứ màយ tao thí đại, cùng chú nhỏ cả. Ý ở Sao Biển trước Nghi còm nên hấn giỡn giọng đàn anh chỉ vẽ:

- Màយ ra biển ngoài vùng san hô lặn kiếm... Mấy con ốc này tao đem về nhà chơi.
- Gọi là ốc gì ?
- Lại quê! Ốc bàn tay, thấy năm ngón tay nó chưa? Đẹp không ?
- Ờ ! Đẹp ! Ở quê vùng núi làm gì có "bàn tay" này. Toàn ốc lá, ốc sên, ốc ma, ốc ngựa ...ốc hút ốc...

Hấn lại ý lớn cú đầu Nghi còm "cốc"

- Màយ quê một cục !

Tức mình Nghi còm không thềm xin xỏ nữa, mấy hôm sau giờ ra chơi Nghi còm mang theo kính lặn, ống thở quyết tìm ít ra được ba con ốc bàn tay trắng trắng đo đo mà còn rong rêu xấu xấu tanh tanh mùi san hô ... Cái gì cũng có cái giá của nó.

- Mày đem chôn dưới cát cho nó chết đã, sau đó cạy gỡ thịt ra, rửa sạch và phồng bên trong, lấy dao díp cạo rong bám bên ngoài cho trơn tru sạch sẽ láng bóng như vậy nè...

Độ hơn mười ngày sau Nghi còn theo lời hắc kì cọ, cạy cục, chà rửa và bông cái "bàn tay năm ngón" thật đẹp mới toanh mà phải cẩn thận chứ gãy mất một ngón tay ốc hết đẹp... mà sao thôi um vậy hè ?

Vậy mà cái mùi thum thum đó giờ này vẫn còn vương vấn trong ký ức Nghi còn. Thương con Ốc Bàn Tay ở Tiểu chủng viện chết được

Noen 2017

CẨM CÂU

(kính mời quý anh em thưởng thức món cá đồng)

"nếu mai thất nghiệp anh về Cà Mau anh cắm câu"

"anh ra đầu cầu, bắt con nhái bầu... vì em là cá cắn câu"

"nếu anh câu được đem về làm dậu cho má anh..."

Ở nhà quê xa biển xa chợ vắng tôm cá biển, mực biển thì bù lại Trời cho cá song, cá đồng, chim chóc, mềnh nai. Thỉnh thoảng thịt heo rừng thay cho heo chợ thừa mỡ...

Ngày ấy cũng khá xưa xưa nó vót tre làm đôi chục cần câu cắm ruộng lúa nước. Cần câu cắm đơn giản, tre dẻo vót bằng cái roi dài chừng năm sáu tấc nửa trên vót dẹp bỏ ruột chừa cật tre cột sợi cước cũng dài bằng cần câu gắn lưới câu là xong. Mỗi câu thường là con nhái bầu còn sống, nhái bầu sống dai hơn nhái cơm nhái bển, gọi là mồi nhảy cho cá dễ thấy đớp, chú cá nào tham ăn mắc câu liền...

Nhà nó ba bề là ruộng giống như ở giữa hồ cá nước ngọt. Dù sao bữa ăn có con cá cũng dễ nuốt hơn mắm chay "mắm đuôi" hay mắm giò như ở Sao Biển! Không nghe người ta nói "ăn cơm với cá khá cơm" sao? Lại nữa "cơm mắm thắm cơm, với thịt ít cơm với canh lạnh cơm..."

Người nhà quê dân cày đến bữa là cơm sạch ráo, dù muối tiêu nướng hay giã cối muối hột ớt xiêm. Đúng là "dân Cà Mau" ăn không cầu ngon vẫn vui khỏe với núi rừng đồng ruộng đời nương...

Trở lại với thú cắm câu. Cá thường kiếm ăn lúc chạng vạng lên đèn nhà tranh lên khói. Vì đó là lúc sinh hoạt của loài côn trùng như dế, cào cào, nhái bầu, nhái bển, ồm tỏi nhạc đồng quê. Nhất là nhái bầu bằng ngón tay. Nó không thể nào quên tiếng kêu của nhái bầu với cái trống ưỡn trước ngực gấp trăm lần cái bươm cỏ. Bài ca 1 câu bắt hủ của nhái bầu hàng triệu năm trước nay vẫn thế, vẫn còn hấp dẫn bè lũ cá đồng, nhất là cá tràu lóc to hòng tham ăn. Bài ca 1 câu mà nó tạm dịch lời "tất cả cho áp chiến lược..." in đậm trong đầu nó. Với cái bong bóng phập phồng trước ngực theo tiếng ca 1 câu "tất cả cho áp chiến lược..." của nhái bầu...

Nó vừa cắm, cách khoảng bốn năm thước 1 cần quanh ruộng, xong cần cuối cùng rửa tay quay lại đã có kết quả. Tiếng quẫy nước đành đạch, bụi lúa rung rinh là chính "hắn" đã cắn câu. Thật là phần khởi, gần nhà xách cá vào, theo sau con mèo, con chó hộ tống. Gỡ cá ngay bờ ruộng cũng được, nhưng phải cẩn thận, cá vọt xuống ruộng uổng công cắm câu. Nó cho cá vào chậu nước, đập đệm mai tính... Con nào canh chua, con nào nướng, con nào lẩu..

Đoạn kết sau đây mới hấp dẫn dân nhậu: làm cá sạch sẽ cho lên chảo lăn qua xào lại rồi thêm 2 cái trứng vịt làm bạn với cá, mà phải có rong rêu ngụy trang như nấm mèo, hành tây, cà chua, rau ngò, tiêu, ớt, tỏi nêm thêm ít muối (an toàn! không có chất độc hại, chỉ mất 5 phút có mồi ngay).

Một món mồi dễ chế biến có sẵn, chẳng tốn mấy đồng tiền y như ngày xưa ghé "chòi" anh Cư Sĩ 64 ở vùng đất họ Cam (cư sĩ đúng nghĩa một trăm phần trăm) vào một xé có ao nuôi cá bắt làm mồi nhậu lạ hơn gà... Ai hỏi món gì ? Nó rá lời "cá um".

Nó nhớ mãi và nhớ mãi Cẩm Cầu!

CHƯA MẮT MANG

Cái đám giỗ diễn ra giữa các tay bợm nhậu. Mồi nhậu là cái niệc bò (bằng da trâu nịt cổ bò để kéo xe) đã được ngâm nước 3 ngày đêm. Một bữa nhậu tầm cỡ quốc tế từ 7 giờ tối đến 4 giờ sáng. Tản hàng ai nấy ra đồng làm ruộng kiếm công điểm năm 1980...

Nó ngồi xếp bằng tròn dưới đất với các tay tổ đệ nhất nhậu. Ly rượu chuyên tay cầm chạm đất. Ai mỗi tay để li xuống đất được thưởng liền tiếp 3 li giải mồi. Đang nhậu nửa chừng bỗng nó chuyển dạ chắc niệc bò gây khó khăn. Đợi chủ nhà xuống bếp nó lên ra bước qua cô gái con chủ nhà nằm ngủ tại cửa hờ hênh. Trời tối thui chân cao chân thấp nó mò ra vườn chuối sau hè làm cái việc "chẳng đặng đừng"...

Bụng nó vừa tuyên bố đình chiến tạm ngưng khói lửa nó xé lá chuối khô nghe "rẹt" là có tiếng hô:

- "Ai?" kèm với tiếng lên đạn lách cách của chủ nhà vì hồi trước trên núi ông làm lính đặc công có chức đảng nên giữ cây súng trong nhà (*nghe nói sau này ông bị lấy lại chức*)

- "Dạ em ! " Nó giơ tay đứng lên may quần vừa cài kịp !

Trong nhà bợm nhậu nói nó bị Tào Tháo nạp nên ông chủ khóa chốt buồng súng chứ không "pằng" thẳng nhỏ hết nhậu !!!

Viết đến đây nó chợt nhớ trong xóm có anh đi lính nghĩa quân đang đêm cũng bị Tào Tháo nạp chạy ra vườn chuối vướng mình cụt hai giò tới gần háng. May hồn thằng cu nhỏ của anh kịp thời lánh nạn mà sau này thi para-game thằng nhỏ đoạt được huy chương bạc nhờ bơi lội giỏi với thành tích xuất sắc 2 trai 2 gái, một kì công của Thượng Đế.

Giờ này anh vẫn còn khỏe mạnh lăn xe đi bán vé số... thỉnh thoảng bơi lội... giống như con... gọi là bơi chó hi hi...

CÂY THUỐC KẼ

(kính nhớ Đức ông Phê Rô Nguyễn quang Sách)

Năm lớp Sixième trong giờ toán cha bẻ trên hỏi mượn cây thuốc kễ.

- Ai có cây thuốc kễ cho cha mượn ?

Nó nhỏ con ngồi bàn đầu kế bên Ngọc Sơn (Sơn Ủ) góc trái bàn mau mắn thấy đại cây thước gỗ lên cho Ngài. Cha bẻ trên lanh tay chụp được trong tư thế đẹp mắt như truyện kiếm hiệp. Ngọc Sơn kể tai nó nói nhỏ:

- May mà ông chụp được chứ không ông quê, mà chết đòn với ông !

Lúc đó nó giật mình vì cái tội "Cha con bằng nhau".

Ngài bẻ trên tự hào nói :

- Cha có võ thấy chưa mấy đũa ?!

Nó thở phào nhớ mãi.. hi... hi!

TUỔI THƠ GIẶC GIÃ

(kính mời ae theo dõi tuổi thơ của nó trước khi vào Tiểu chủng viện)

Nghe tựa đề rùng mình rợn tóc, mà quả thật nó đã có 1 tuổi thơ như thế...

- Ngô tổng thống: mới năm sáu tuổi nó đã nghe hát "toàn dân VN nhớ ơn Ngô tổng thống, Ngô tổng thống, Ngô tổng thống muôn năm. Rồi chơi đánh bạc các có hình ông Ngô tổng thống. Rồi hàng rào áp chiến lược, xịt thuốc muỗi DDT từng nhà mà trước cửa chính có bảng "gia đình tôi quyết tâm chống cộng"...

- 1964: chạy giặc qua Hà Dừa học lớp ba, lớp nhì ở đó với mấy xơ Mến Thánh Giá Gò Thị áo đen...

- 1966: về lại Cây Vông học lớp nhất với thầy Yuse Nguyễn Công Luận SB 58 (+ 12/30/12/2010), xin cầu cho linh hồn Giuse) giúp xứ Cây Vông.

- Ghe: từ Cây Vông qua Hà Dừa phải qua sông Cái, mùa mưa nước phủ hai bên bờ trắng xóa. Chạy giặc ngồi ghe độ mươi người, nước mấp mé ghe, có người bị chết đuối vì lật ghe...

- Dù đèn: đêm có đánh trận thì máy bay thả trái đèn dù lơ lửng sáng trưng để hai bên thấy ngổ bấn nhau và thu dọn chiến trường. Việt cộng cứ đêm đến là mò về xóm kiếm ăn... Đêm đêm nó chạy theo dù đèn, có 1 lần nó phải leo lên cây xoài để lòi dù xuống. Vải dù may mặc nhẹ, mỏng, mát, mau khô (đàn ông mặc thôi, mấy cô mặc thứ này khó coi lắm). Ông đèn nhôm làm thau, nhất là gàu xách nước (có người cụt giò cũng cái vụ này). U.S. cái gì cũng chắc bền mà không rỉ sét... đến bây giờ nó vẫn còn thùng thau, gàu ông đèn...

- Ông túc: tên nghe sao viết vậy, ông túc M 16 nó lượm đầy túi sau đêm bắn nhau. Ông túc sáng bóng mới keng để lên môi thổi nghe vui tai. Chơi chán nó quăng xuống giếng tùm tùm...(Ông túc, ông tút do chữ cartouche: vỏ đạn)

- Truyền đơn: do máy bay bà già thả trắng đồng khi chiều. Nó chạy theo nhặt đưa lên mũi hít lấy hít để mùi giấy thơm lựng rồi thất cò, thất chim, tàu bay, ghe thuyền... có khi đọc chơi mà chẳng hiểu gì hết. Đôi lúc nghĩ đại cát túi chờ tới mấy ông (vc) về nhà thờ đưa cho đọc...

- Suýt chết: đầu hôm đã bắn nhau nó tò mò bỏ còm bỏ đũa chạy ra đầu hè xem đạn lửa và nghe súng nổ "cạch cạch cạch...ùm" giòn giã như pháo Tết . Đang lấp ló bìa hè đạn xẹt ngay mũi trúng nhánh ổi ... hú hồn tổn vía!

- Ngủ đôn: chỉ mấy anh nhân dân tự vệ tối tối đến trụ sở trực (anh Sở cùng lớp bị cụt tay cũng vì ngủ đôn). Nó và bà con tối đến nhà thờ xứ ngủ để khỏi bị càn nông quận pháo. Một đêm trái cối 60 ly rơi trúng nhà nó sập 1 gian chái may không ai ở nhà. Nhiều người lồi xóm trúng mả bom chết vì chưa kịp xuống hầm núp, trong đó có cô bạn trên lớp chết ở độ tuổi 12 (lớp 5: em chị Hường) lúc xế 1 giờ ... ôi thâm chiến tranh.

- Heo quay: tên đầu sở gan lì khét tiếng Trương Phi Long nghe nói quê Phú cốc, Phước Tuy, xã Diên phước chết cứng, trên người độc nhất chiếc quần đùi, mập ù chắc nịch. Hai anh lính biệt kích Mỹ khiêng ông ta bằng khúc cây chà rang xỏ qua 2 tay 2 chân cột bằng sợi dây dù. Nó thấy giống con heo quay liệng trước sân nhà thờ gần giếng nước. Hôm sau chỗ ổng nằm cỏ chết khô giống như bây giờ xịt thuốc cỏ cháy mà nó không hiểu vì sao... Hai chiếc jeep mỹ chở xác về quận...

- Đồ hộp: 1 lần em gái nó về ngoại cho trái mít chín ôm về ngang chỗ Mỹ đen nhe răng cười gọi ... ôi cha, em nó sợ mất trái mít vội ôm giấu dưới ống cống rồi lại thàng Mỹ cho nó thùng đồ hộp khệ nệ bê về nhà quên mít ướt ráo? Nó khoái nhất lon bơ mẫn mẫn beo béo và bánh bơ mẫn mẫn ăn ít ngán. Lần đầu tiên nó thấy Mỹ, to con da trắng đỏ au, mũi nhọn hoắt và Mỹ đen, đen hìn giống hình quảng cáo "chà chà dà hynos"... răng trắng bóc

- Nó: "You give me one dollar" học lóm, té ra Mỹ móc túi cho kẹo cao su nhai mỗi hàm.

- Bạn nó: you you bánh nho, bạn bè ai nấy cười té địt,,

- Mỹ: thớm thớm, tụi nó càng cười càng địt.

.... còn nhiều và nhiều...

Cuốn băng về giặc già như xác vc bỏ cầu Thành cho thân nhân nhận về chôn, hay là mới sáng sớm nó thấy vc treo cờ nửa xanh nửa đỏ trên núi Sơn Lâm... hay như vụ sáng 27 Tết năm nào hai bên đánh "giáp lá cà" chơi toàn lười lê mã tấu, võ rừng trong ruộng mía gần đình Đại điền Nam. Nó thấy chiếc Dodge chở nhiều xác vc 2 bàn chân lác lư lác lư về cầu Thành... Rồi lính Arirang (Đại Hàn) thấy ông già lừa bò đi cày xí xô "vi xi vi xi" súng ổng chia vào người, ổng làm dấu thánh giá lia lia vì nghĩ vc đâu có đạo. Ông kể việt minh (thời ổng là thời việt minh, lúc đó nó còn nhỏ xíu) bắt ổng lên núi vì có anh theo Tây. Ông thấy việt minh hỏi mấy người bị bắt 1 bản, 2 đâm, 3 chôn sống chọn cái nào. Người dân bị bắt thơ ngây tưởng chôn sống là chừa lỗ mũi té ra nó đạp xuống hố lấp đất lại chết không kịp ngáp. Ông kể tiếp "may nhờ có chuối bẫy sự (7 sự thương khó Đức Bà) tự nhiên dây trói sổ bung ra hết, đang lúc thàng gác vừa thay ca đi múc nước cho ổng". Ban đêm có trăng ổng cởi phăng cái áo đen ở trần theo bầy trâu về xóm không dám về nhà sợ vm bắt lại phải trốn trong ruộng mía mấy ngày đêm chờ tụi Tây cứu... Ôi cái tuổi thơ giặc già của nó còn nghe văng vẳng "việt gian... bắt việt gian"

* Ông bốn Dàn, ông 10 Khánh (Y) thả về

* Ông Phong (em 2 Lánh) anh Phúc Bốn Phường chết trên núi...

*Anh Ngay chín Lòng thả về nhà nằm ngay đơ cho tới chết... và bao người khác

- Mít tinh: nó chẳng hiểu mít tinh là gì mà họ, việt cộng, bắt mọi người trong nhà thờ ra ngoài sân cỏ trước hang đá Đức Mẹ để nghe họ tuyên truyền. Nó vội lủi xuống kệ nhà tạm nơi cung thánh núp. Nó biết càn nông quận Diên Khánh không bắn nhà thờ dù

biết có cuộc mít tinh đó. Vì sợ "nhỏ cổ lưng đụng lúa". Thế nhưng nó vẫn sợ, biết đâu được, đạn mọt chê (mortier) đâu có chê ai. Vả lại tiếng nổ của đạn cà nông to lắm "ầm" mấy cây số ở xa vẫn nghe tiếng nổ của nó... "ầm ầm..."

- Xơ già Émergentien (Mai Thị Thanh, cô của cha Hứa, SB 60 (+ 17.2.2013), dòng MTG Gò Thị, Qui nhơn): một trái pháo quận gỏi qua Cây vông, đi lạc sau nhà thờ làm tim xơ già ngưng đập 1 lát, tội nghiệp trái tim già cõi, xơ Léontine phải đánh gió gọi bà con cấp cứu...

Sau này hề nghe "bà xơ chết giả" là biết xơ Émergentien ở Cây Vông. Sơ đang dạy lớp tư và lớp ba. Xơ Léontine dạy lớp nhì và lớp nhất. Còn lớp năm (lớp 1 bây giờ) thầy Thìn dạy (Lê Tấn Sĩ Quang, ba của Lê Tấn Hùng SB 63 nay không ở Cây Vông) là cựu thầy giảng Cây Vông rồi có vợ và ở luôn Cây Vông như ba của cha Ngọc và xơ Lan dòng kín Nha Trang). Nó học lớp ba với xơ già được 2 tháng rồi chạy giặc qua Hà Dừa. Năm đó là năm ly sơn 1964... Đến năm 1966 tình hình tạm ổn định nhờ sư đoàn Bạch Mã Đại Hàn trấn giữ núi Hòn Ngang phía tây Cây Vông. Trường tư thực Cây Vông hoạt động trở lại. Nhiều anh chị già học lớp dưới nó cũng có 1 số học trò bên lương theo học vì hồi đó trường bỏ hoang vắng bóng thầy cô.

- Cầu Thành: chiều tối nào lính quận cũng qua Cây Vông giữ an ninh nên vc có phá chiếc cầu gỗ này để xe GMC khởi qua lại. Một anh lính gác cầu thấy khóm bèo khả nghi liền rĩa cho 1 băng đạn. Thế là anh vc ôm chất nổ TNT phá cầu bị chết trôi theo khóm bèo...

- Cửa Đông, thành Diên khánh: tội nghiệp cho anh lính bảo an chết đâu không chết lại chết ngay cổng thành Diên khánh. Vô duyên! Lí do: xe đông lính nên anh ta bu ngoài cửa. Anh ta tuy qua lọt nhưng báo hại chiếc ba lô đeo sau lưng bị cổng thành níu lại khiến anh ta kẹt chết tức tử... Lại nói đến lính bảo an, nó nhớ 1 lần lính bảo an với nghĩa quân xã đụng độ nổ súng may không ai chết chỉ bị thương nhẹ sơ sơ, ngoài núi Sơn Lâm trước nhà thờ...

- Súng rouleau: Một lần cũng là lần duy nhất nó bắn súng. Nó lên lấy khẩu ru-lô của anh nó ra sau vườn đặt súng lên hàng rào kẽm gai nhắm con chim chích chòe đậu bụi tre: "pằng" mà nó tò mò lên cò nạp đạn ra sao giờ này nó cũng chưa biết?! Nó cứ tưởng bắn súng hay ho như phim cao bồi. Nào ngờ "pằng" chích chòe sợ hãi vãi phân bay đi mất trong khi tay phải nó tê điếng. Nó vội đem súng trả, bị ông anh cảnh sát xạc cho 1 trận...

... Đó là phát súng từ biệt "Tuổi Thơ Giặc Già" của nó để bước vào "Vườn Ươm Sao Biển" Nha Trang 1967

* 1 chút kỉ niệm về Cây Vông ae đọc chơi cho biết... lệch lạc chỗ nào thứ tha chớ đó. Merci bú-cu (*beaucoup*)

(22/10/2017)

TÌNH NGƯỜI ME

(kính mong anh em đọc để tưởng nhớ người mẹ của mình)

Nghi còn không định khơi lại chuyện này, vì nhớ lại kỷ niệm ngày xưa mà mẹ mình không còn càng thấy buồn thêm. Nhưng mỗi lần thấy vợ mình săn sóc cho thằng con và các bạn của nó, tự nhiên Nghi còn nhớ đến người mẹ quá cố của mình cũng săn sóc lo lắng cho mình y hệt vợ và con bây giờ...

Ngày đó lâu lắm rồi ước chừng non nửa thế kỷ, thằng bạn xách chiếc Yamaha của chị nó đèo Nghi còn về quê nhà chơi nhân dịp sortie libre, vì nhà bạn gần Tiểu chủng viện đi bộ độ cây số... Giống hệt bây giờ vợ lo cho con và bạn bè nó, bà mẹ luột hột vịt vì nhà có nuôi sẵn vịt đẻ rồi mua bánh tráng mỏng về cuốn rau sống chấm mắm ớt... ôi chao ngon tuyệt ! Ở Tiểu chủng viện làm gì có món này. Hai thằng quất no bụng quên cơm gạo nhà quê, trai trẻ bụng dạ, răng cở còn tốt có khác (tốt bụng, bụng tốt: đen bóng nghĩa y nhau) không khách sáo. Sau đó dạo vườn thăm cảnh quê vì hồi giờ bạn ở phố và tìm trái cây ăn, quên nghỉ trưa như giờ giấc trong Tiểu chủng viện. Xế lại mẹ Nghi còn biểu diễn màn bánh tráng nướng ngào đường thắng, đổ vào "con mương" bẹ chuối mốc, tưới đậu phộng rang lên trên. Lại cũng cây nhà lá vườn vì nhà Nghi còn trồng mía đường nhiều lắm, vậy mới có tiền cho con ăn học... Chiều mát, Nghi còn rủ bạn tắm sông, con sông Cái quê ngoại Nghi còn ngày xưa nơi đây Nghi còn đã sống trọn tuổi thơ của mình... Nhưng đã đến giờ về lại Tiểu chủng viện rồi, vì đường ở phía trước còn hơn mười cây số phải qua 3 cây cầu: Cầu gỗ sông Cái chợ Thành xuống Nha trang quẹo trái qua cầu Hà Ra thẳng tiếp cầu Xóm Bóng, Tháp Bà, xa lắc. Hẹn bạn dịp khác tắm sông...

... Bây giờ thấy vợ mình lo lắng săn sóc cho con bỗng dưng Nghi còn buồn nhớ mẹ mà không biết chuộc lỗi làm như thế nào vì ngày xưa đã làm cho mẹ buồn. Chỉ còn biết cúi đầu cầu xin tha thứ và cố gắng sống tốt cho cha mẹ mỉm cười nơi chín suối...

Đằng nào rồi cũng sẽ gặp lại...

18/10/2017

CHA GIÀ XÚ QUA TUỔI THƠ TÔI

(kính gửi anh em 1 chút kỉ niệm để tưởng nhớ hương hồn cha già Gioan Phùng Văn Như 1898-1987)

Ngài hăng giọng:

- Ê, Nghi, dô đây biểu!

Cha già thấy nó rồi, hết chạy.

Nó là thằng con trai 6 tuổi thường chơi với lũ bạn gần nhà thờ mà ngài biết hết tên nên cũng biết luôn tên nó. Nó mình mẩy trũng trọc, không đen lắm, đầu trần, chân đất, quần đùi một lai xệ gần đầu gối, một lai cuộn lên tới hán, g lấm lét vào nhà xứ. Cha già nằm ghé mây, hút thuốc "bóc lãn xe" tra vấn nó sau khi đọc xong Bréviaire (*Kinh Nhật Tụng*) hằng ngày:

- Thằng Nghi đi đâu đó?

- Dạ, con đi chơi

- Đi chơi sao có 1 mình?

- Dạ con đi tìm tụi nó (1 lũ Ò Í E xách ve mua mắt.)

Ngài hỏi sang người lớn:

- Má ba làm gì ở nhà?

- Dạ đi cuộc cỏ mía rồi.

- Ở đâu?

- Dạ con hông biết, Bàu Lờ hay Xe Nước gì đó mà con không biết.

- Con đi chơi rồi ai coi nhà?

- Dạ có anh ba "dí" con T., em con ở nhà ...

Một lô câu hỏi mà nhà nào "com không lành canh không ngọt" là lẽ sáng CN tới trong bài giảng ngài đem ra "làm thật" mà không bao giờ nêu danh tính. Đó là nhờ hỏi thăm bọn con nít thiệt thà... Nó đứng mỗi chân "dạ thưa" với cha già mà chẳng có gì thú vị nên mỗi lần đi ngang qua nhà xứ là nó cầm đầu cầm cổ chạy chứ không may ngài thấy là "dính" như vừa rồi. Lòng trí nó bòn chòn nơi mấy ván bi "oong lô đơ lô" ăn thua... hấp dẫn ... gay cấn mà nó là một tay chơi bi ve ác chiến...

Ngày lại ngày trôi qua vô tư như thế cho đến năm lớp nhất ngài hướng dẫn cho nó vào Tiểu chủng viện với sự động viên của ba má nó. Cuối năm lớp nhất đi thi vào Tiểu chủng viện... và đậu... và cuộc đời thơ ấu của nó đổi sang 1 cuộc đời khác và... cứ thế tuổi thơ lặng lẽ đi qua... và...

Nó nhớ khi đi tu ngài rất thương nó và các bạn vẫn "anh nờ" như Ngọ, Nghi, Nguộc, Ninh, Non (mà có kẻ đã châu trời) tối tối đến nhà xứ ngủ cho ngài bớt hiu quạnh suốt mấy năm đi tu vào dịp nghỉ hè, lứa tuổi nghịch ngợm, phá phách mà ngài thông cảm... Cho đến hè năm 1975 ngài cầm thông báo (bài sai) báo cho nó và các bạn nó từ nay là "Đại chủng sinh" thì ngài cho nó chiếc áo dòng cũ kĩ của ngài, một sự yêu mến đặc biệt của cha già đối với nó. Nó cảm động vì hơi hương tính nét ngài trùm lên người nó...

Khi biết mình sắp về cùng "vườn dưỡng lão" ở Bãi Dương, Hòn Chồng, ngài cho nó bao cái linh tinh trong đó có cái máy đánh chữ hiệu "cô lô si" mà nó không bao giờ quên... và nó cũng không bao giờ quên một con người thánh thiện, đạo đức ẩn giấu trong cái dáng vóc ôm ồm, cao cao, ngài chế củi khi đã ở cái tuổi 80, da trở đồi mồi lốm đốm vẫn còn nhớ khi nó đến thăm ở viện Dưỡng Lão...

Ngài đúng là một Gioan Phùng Văn Như mà Chúa đã triệu tập khi đã ở trên dương thế 89 năm trong đó có 18 năm Cây Vòng nơi mà ngày xưa bị chiến tranh tàn phá... Bây giờ con xin chấp hai tay nguyện cầu Ngài được Chúa gãi lưng cho đỡ ngứa bụ lại khi xưa lưng ngứa chẳng có ai gãi giùm. Amen.

Con Nghi còm 67

* Anh em nào muốn biết ngài (Lm. Gioan Phùng Văn Như) thì xin giới lại "Lễ giỗ Đức Hồng Y Phanxicô Xaviê Nguyễn Văn Thuận" trên mạng ngày 19.09. Vừa rồi, ảnh Bốn kẻ cụ Nghi bên phải cố Hồng Y. Rất cảm ơn ảnh tư liệu quý hiếm...

* Sẵn đây Nghi còm xin lỗi cha "LOI" 73 vì quả tình đầu óc lúc có lúc không. Đến đây Nghi còm xin mượn lời sách thiên (Giáo Lý hỏi thưa) ngày xưa:

- Hỏi kẻ có vợ chồng cùng kẻ đồng trinh ai hơn?
- Thưa kẻ đồng trinh hơn, vì kẻ không lo vợ chồng, một khi tục tinh tu thì phước đức càng cao càng trọng lại càng gần Chúa hơn nữa.

Chúc Cha và cả lớp 73 cùng hòa ca ... la la la...
(13 tháng 10, 2017)

CON CHIM MANH MANH

Ngồi trong nhà nguyện nó chợt chú ý đến con chim manh manh đang tha cọng rác về làm tổ, đều đặn, kiên nhẫn... Tội nghiệp manh manh bé bỏng âm thầm, bay đi nhẹ, bay về đèo cọng, cỏ cọng tranh...

Giờ ra chơi nó ráng theo dõi vợ chồng manh manh làm tổ ở đâu giữa biển trời lộng gió sắp đến mùa mưa bão khổ cực thế này? Yên lặng chìm trong yên lặng bên hông nhà nguyện gần biển có sân bóng rổ mà mùa này chẳng ma nào ra đó... Cái tổ đã gần xong trên cây dương bị chặt đầu nứt nhánh um tùm. Chỗ ở nhà manh manh yên tĩnh và kín đáo. Nó tính tuần sau leo lên thăm...

A! bôn trứng, chim mái sắp sửa ấp. Nó thoa nước miếng vào lòng bàn tay để chúng khỏi phát giác kẻ lạ đột nhập. Chừng ba tuần nữa nó lên cây thăm lại, lúc đó chắc trứng nở. Một lứa đẻ của manh manh thường bốn trứng nhỏ xíu bằng đầu ngón út của trẻ nhỏ...

Còn khoảng tháng nữa là nghỉ tam cá nguyệt. Năm nào lễ các thánh Nam Nữ và lễ Các Đấng cũng được về nhà nghỉ. Hôm qua nó lén thăm tổ manh manh và reo lên sung sướng "a nở rồi!" Bón "đứa nhỏ" đỏ hồng, trần truồng, hai mắt nhắm riết mà họng mở to hết cỡ vì nghe động tưởng mẹ nó cho ăn. Công khó của nó theo dõi lâu nay đã được đền đáp. Nó khắp khởi mừng thầm cầu xin sao mẹ tròn con vuông đừng có rần rít chuột bọ chơi xấu... tội nghiệp hai vợ chồng manh manh...

Hai tuần về nghỉ nó lo đầu tư vào cái lồng nhốt manh manh con. Lồng nhỏ vì dòng manh manh không lớn nên chỉ vài cuộn dây kẽm là có cái lồng ngộ nghĩnh bỏ vào xách tay chẳng ai thấy... Chim con nay đã lớn, mở mắt ngậy thơ nhìn nó. Nó thấy sắc lông chim non xấu xí, giống mấy bà áo nâu đi lễ chùa. Chỉ có cái mỏ vàng vàng xinh xinh và tiếng kêu không qua nổi tiếng sóng biển là hấp dẫn nó. Nó nghe một bầy bốn đứa chiu chiu, chiu chiu hòa lẫn lời kinh trong gió... Nó vội tóm bốn đứa nhỏ bỏ vô "nhà mới" chứ không chúng bay theo bố mẹ vì nay chúng đã đủ lông đủ cánh... Tội nghiệp vợ chồng nhà manh manh phải nuôi con như nuôi "tù" mà nó thành quản đốc tại vì cái tính thích chim của nó...

Nó thắc mắc dòng manh manh ăn lúa nhất là lúa còn ngậm sữa thì chúng tìm đâu ra để nuôi con giữa trời biển âm ỉ này? Chắc là phải đi xa. Càng lớn con chúng càng ăn bạo, hai vợ chồng thay phiên "sú mồi" mệt nghỉ...

Nhìn bầy con siêng ăn lớn từng ngày, chắc là phải giải phóng cho chúng, vì nay mổ chúng đã xin màu cứng cáp biết mổ vào tay nó. Lông cánh và lông đuôi đầy đủ nhưng chưa đổi màu đẹp như bố mẹ, người ta gọi lũ này là "manh manh sắc". Vả lại cái lồng cũng quá tải rồi... Thôi thì mình có nghỉ hè về Tết thì chúng cũng có bầu trời riêng của chúng...

Một chiều trước khi về nghỉ Tết, nó tiết lộ bí mật nhà manh manh cho thằng bạn, rồi hai đứa cùng phóng sanh cho "bốn đứa nhỏ". Lũ chúng bay vút đi theo Bố mẹ không thèm nhìn lại nói tiếng nào. Rõ đồ..."lưu manh...manh"

TỪ ĐÓ NÓ TU, KHÔNG THÈM CHIM NỮA... nó nghĩ thầm và dứt khoát... Kỷ niệm có thật năm Sixième

(12 tháng 10, 2017)

CON CÒNG

(tưởng nhớ đức cha Phêrô Nguyễn Văn Nho, cô Giám Mục phó NT, cựu Giáo sư Tiểu và Đại CV Sao Biển)

Ăn cơm trưa xong chuẩn bị đi nghỉ, nó lấy áo quần giặt ban sáng cho vào thau, nó cũng không quên bỏ vô thau chú còng vừa tóm. Nó xếp quần áo gọn gàng theo cách chỉ dẫn của mẹ nó hồi còn ở nhà cất vào vali dưới giường rồi lên giường nằm, hai mắt nhắm, hai tay để trên bụng, hai chân thẳng đơ, im ru bà rù vì cha Nho qua lại chỗ của nó làm chú còng trong thau cũng im re...

Bảng đi cả buổi chiều xuống lớp nó quên bồng con còng. Đến tối đi ngủ hề có tiếng động thì còng im, mà hề im lặng thì còng động.

Nửa đêm khi anh em khò hết thì còng bò rột rột trong thau nhôm tiếng động vang rất xa. Cha Nho lần mò theo tiếng động đi tới, còng nghe tiếng chân tới còng im, ngài đi xa, còng ta lại rột rột... Năm lần bảy lượt ngài bực mình rang rinh bắt cho được thủ phạm phá giấc ngủ (Đức cố Nho bị viễn thị chắc tai ngài cũng viễn thính...)

Đang ngon giấc bỗng nó bị xách tai dựng đầu dậy, cha Nho hỏi:

- Cái gì mà ồn ào dưới giường con dậy?

Nó dụi mắt nhớ lại... rồi lấy cái thau dưới giường ra trình ngài:

- Dạ... con còng.

Ngài xoay tai nó làm nó nhồm chân!

- Đừng chơi dại nữa nghe hôn, ngủ đi! Rồi ngài vút con còng qua cửa sổ.

... Qua bao năm rồi mà nó vẫn còn nhớ chuyện "con còng" hồi xưa trong Tiểu chủng viện thỉnh thoảng làm nó thổn thức...

11/10/2017

ME SAO BIỂN

(gởi anh em tiêu khiển tuổi già)

MỘT thời con ở chốn ĐÂY
Mẹ luôn đứng đó thảng ngày nhìn con
giữ từng bước nhẹ chim non
vô tư bay nhảy ươm trông ước mơ
đẹp sao cái tuổi ngây thơ
đầu xanh chớm nở i tờ Mẹ ơi
may đâu được Chúa kêu mời
thiết tha nhân đức vâng lời bề trên
tập tành có Mẹ kề bên
âm thầm chăm sóc nhớ tên từng người...
từ sb 57 đến sb 74
dù cho nay đã xa rồi
Mẹ là SAO BIỂN tuyệt vời con luôn
gắng theo chân Mẹ đến cùng
MỘT đời Sao Biển tạc lòng con ĐÂY

TÌNH YÊU TIỀN BẠC KHI XUỐNG LÚC LÊN
THỂ NHƯNG KỶ NIỆM
CHỈ CÓ NHỚ VÀ NHỚ NHỚ, CHỖ CHƯA QUÊN

HÀN XÌ

Bắt chước mấy anh lớn nó cũng bắt còng đem đi "hàn xì". Hàn xì ở Tiểu chủng viện là đốt 1 cây nến rồi lấy vỏ bút nguyên tử (bic) làm ống thổi lửa thổi nhẹ nhẹ vào con còng đã bị "còng" (còng là chêm còng bằng tăm xỉa răng, cọng tàu dừa, cho con còng khỏi kẹt)

- Chín chưa mậy? Thằng bạn nửa quì nửa ngồi gần bên hỏi.

Nó mắng:

- Không xúm "hàn xì" mà đòi

Thế rồi 2 đứa ở trần tròng trực thay phiên hàn xì cho con còng đổi màu vàng thơm phức. Đoạn nó hít hà bốc vỏ còng thổi thổi bẻ hai bỏ vào miệng nhai rau rầu... Hai đứa nhìn nhau cười híc híc...híc

* Chuyện đã, tạ ơn Chúa..., hơn 18 ngàn ngày rồi mà nó vẫn chưa có quên.

10/10/2017

PHỞ NGÓ

(kể chuyện cũ : viết tặng 30 thầy ngày xưa ở trung tâm Hòa Yên với cha Giuse Nguyễn thế Thoại, nay là Đức Ông đan viện Xi Tô)

Hồi đầu năm 76 trong đó có thầy Tôma Nguyễn Phước 66 (Nguộc) với 1 cộ 1 bò và sử dụng điều khiển từ xa bằng cây Tó (cây nặng có chằng 2 chống gọng xe bò) từ nhà xứ Hòa Yên phang "trười "Bãi Giếng lộc cộc...lộc cộc ... như còi xe cứu hỏa ai cũng lo né nên không xảy ra cố sự gì, làm Tô ma Phước xanh mặt, hú vía!

Phở này nhiều người nghe rồi nhưng cách chế biến không giống nhau vì Phở ngó không đâu có và cũng chẳng thời nào có. Mời anh em thưởng thức:

Đó là vào mùa chay năm 76 xứ Hòa Yên, xứ ngày xưa của Già Điều 67, đặc biệt có bánh tráng mì rất nhiều, to gần bằng thùng phuy để cất vào thùng cho dễ. Những năm vừa sau 75 khoai mì là lương thực chính. Giáo dân đa số xin lễ bằng củ mì, củ lang... Người ta chế biến ra bánh tráng mì để dành ăn...

Phở ngó chế biến rất đơn giản, Nghi còm cắt bánh nhỏ ra bỏ vào tô chế nước sôi chờ 50 giây có ngay, giống như mì gói bi giờ. Người quân tử ăn không cần ngon miễn vỗ bụng nghe bịch bịch, mà đói quá cũng phải xực, xực không vô thì ngồi ngó nên có từ là PHỞ NGÓ chứ hồi đó có gì đâu mà ăn. Tới bữa chỉ được 2 chén lưng cơm, mà cơm toàn khoai. Lần đầu tiên Nghi còm nghe từ "ghé" mà chẳng hiểu, sau hỏi ra mới biết đại khái là độn là ké. Đến nay cũng chẳng hiểu "gạo ghé khoai hay khoai mì ghé gạo".

Hơn 3 chục con người mà Nghi còm đi chợ Yên Nghĩa (đầu đường Hòa Yên và Hòa Nghĩa) chỉ có vài chục ngàn nhờ các cô mua giùm cho lát cá (rõ ràng được có 1 lát). Nghi còm nấu xoong canh bầu tổ chẳng ai ăn cũng gặt đầu như "rùa nấu lá dang"...

Phường bắt cha xức dầu lễ sáng, bỏ đánh chuông để bà con đi lao động sớm. Ngài là đức ông Thoại bây giờ trả lời "đi lễ đọc kinh tự do tôi không bắt buộc, còn mấy ông xem những người Công giáo thường đi dự lễ và những người không đi ai khá giả hơn (đúng là có thực mới vực được đạo, mà thật ra Nghi còm thấy giáo dân Hòa Yên rất sốt sắng). Ngày thứ 6 Tuần Thánh các thầy thức chờ qua 12 giờ đêm để ăn... Phở Ngó! Nghi còm được hân hạnh ăn phở ngó ở Hòa Yên năm 76 do chính tay mình chế biến để tưởng nhớ bao mùa Chay trong đời.

Kính chúc quý anh em ngon miệng và nhớ đời.
8/10/2017

Nguyễn Đình Nghi, Cựu Sao Biên, NK 1967